

'12.000 TROEPEN ZIJN SLECHTS HET BEGIN. EUROPA MOET ESCALEREN'

Update Noord-/Zuid-Korea | Noord-Korea's besluit om militaire troepen te sturen naar Rusland om daar en zoals het er nu uitziet ook in Oekraïne tegen Oekraïense troepen te vechten kan niet makkelijk zijn geweest. Men zal zich in Pyongyang serieus zorgen hebben gemaakt over de respectieve reacties van Zuid-Korea, de Verenigde Staten, de EU en de NAVO.

Toch was van meet af aan al duidelijk dat Noord-Korea zou proberen het zenden van troepen om Rusland te steunen mogelijk te maken. In tegenstelling tot de internationale reputatie die de DPRK geniet als kluizenaarsstaat is het altijd bereid gebleken gevechtstroepen te sturen naar bondgenoten in nood (niet zo lang terug nog naar Syrië om daar onder Assad te vechten). Laten we ook niet vergeten dat tot aan de pandemie, Noord-Korea honderdduizenden arbeiders naar het buitenland stuurde om daar geld voor het regime te verdienen.

Daarnaast is er het historische voorbeeld van Zuid-Korea dat eind jaren zestig, begin jaren zeventig 350.000 soldaten naar Vietnam stuurde om daar onder Amerikaans commando te vechten. Het geld en de goodwill die daarmee werd verdiend vormde een belangrijk ingrediënt in Zuid-Korea's economische groei – en overvleugeling van Noord-Korea vanaf begin jaren zeventig.

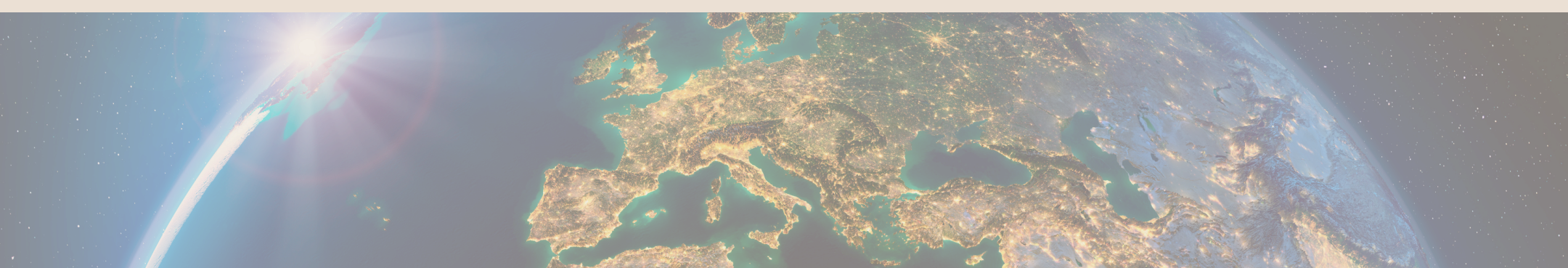
Voor Pyongyang was de keuze om militairen te gaan sturen inhoudelijk dan wel makkelijk, maar in politiek en strategisch opzicht moet het een flinke kluit zijn geweest: hoe zouden Zuid-Korea, de VS, de EU en de NAVO reageren? Zuid-Korea reageerde ferm en president Yoon zei meteen wapens en munitie direct aan Oekraïne te zullen gaan sturen zodra Noord-Koreaanse soldaten zich aan het front zouden laten zien. De NAVO (en de VS en EU) reageerde middels een persconferentie van Mark Rutte, een persconferentie die ferme taal sprak, maar tot enige concrete maatregelen die Noord-Korea zouden kunnen afschrikken leidde het niet. Dat betekent dat de deur nu openstaat naar de levering van meer troepen.

Dat de Noord-Koreaanse troepenleverantie aan Rusland een aanzienlijk escalatie betekent moge duidelijk zijn. Hoeveel gewicht dit in de schaal gaat leggen aan de kant van Rusland zal grotendeels afhangen van zowel de kwantiteit als kwaliteit van de uitgestuurde troepen: om hoeveel manschappen gaat het en zijn het reguliere soldaten of speciale gevechtstroepen? Dat deze escalatie ook in Zuid-Korea zijn uitwerking zal hebben moge ook duidelijk zijn. Dan doel ik niet in eerste instantie op de reactie van Yoon en zijn voornemens om Oekraïne bij te staan, als wel de enorme binnenlandse oppositie die hij daarbij ervaart.

De oppositie, die in het parlement een gerieflijke meerderheid heeft, is mordicus tegen alles wat Yoon doet, die nog door 19% van de Zuid-Koreaanse bevolking gesteund wordt. Yoons buitenlandse beleid is echter redelijk solide, maar loopt nu risico te sneuvelen in wat in feite een Zuid-Koreaanse binnenlandse politieke strijd is.

Remco Breuker

Geopolitiek analist Noord-/Zuid-Korea

Daar heeft het gewefel van de NAVO, de EU en de VS ook wat mee te maken: Yoons proactieve houding ten opzichte van het steunen van Oekraïne wordt in Zuid-Korea zelfs in schril contrast gezien met het uitblijven van maatregelen tegen de Noord-Koreaanse aanwezigheid in Rusland – in Zuid-Korea wordt de vraag gesteld of Yoon niet van het padje is. Als zelfs de NAVO niet inzet op concrete steun aan Oekraïne om de Noord-Koreaanse steun aan Rusland te ontmoedigen (dit is wat echt nodig is) of de invloed ervan te mitigeren (dit is wat er op zijn best waarschijnlijk gaat komen), wat doet Yoon dan in hemelsnaam? Probeert hij Zuid-Korea een oorlog in te rommelen, zo redeneren sommigen, om de aandacht af te leiden van binnenlandse schandalen?

Yoons buitenlandse beleid is verrassend consistent geweest de afgelopen tweeënehalf jaar. Hij zet vol in op Zuid-Korea als verantwoordelijk lid van de op regels en verdragen gebaseerde internationale orde en ziet daar voor Zuid-Korea een groeiende rol weggelegd als “Global Pivotal State.” Of hij nu inderdaad onder de pijnlijke binnenlandse schandalen probeert uit te komen door Zuid-Korea in een soort oorlogssituatie te laten belanden vis-à-vis de Noord-Koreaanse deelname aan de oorlog tegen Oekraïne, weet ik simpelweg niet. Ik weet wel dat het voor Oekraïne en de EU het zonder meer het verstandigst is om nauw met Zuid-Korea samen te werken. Wat dat betreft was het bezoek van de hoge vertegenwoordiger voor buitenlandse zaken en veiligheidsbeleid van de EU, Joseph Borrell, aan Zuid-Korea een bemoedigend teken.

Nu de eerste melding binnen is van een directe confrontatie aan het front tussen Oekraïense en Noord-Koreaanse troepen, is het des te meer zaak om de banden tussen de EU (en de NAVO) en Zuid-Korea aan te halen. Dit is waarschijnlijk nog maar het begin van een conflict dat zo kan omslaan naar andere delen van de wereld, het Koreaanse schiereiland voorop. En om dat te voorkomen, moet de Noord-Koreaanse deelname aan de oorlog tegen Oekraïne in een zo vroeg mogelijk stadium succesvol ontmoedigd worden.

Een Noord-Korea dat Zuid-Korea niet langer als verwante staat erkent maar als “staatsvijand no. 1”, dat over een kernwapenarsenaal en over Russische steun beschikt, waar de wapenindustrie weer op volle toeren draait en de ene financiële impuls na de andere ontvangt van Rusland in ruil voor de leverantie van wapens, munitie en manschappen, is een existentieel probleem voor Zuid-Korea, maar ook, ook al is dat in mindere mate, voor de rest van dat deel van de internationale gemeenschap dat een op regels en verdragen gebaseerde wereldorde prefereert.

Dat deel van de internationale gemeenschap heeft decennia lang laten zien zowel Zuid-Korea als Noord-Korea consistent te onderschatten en dat heeft mede geleid tot de huidige escalerende situatie. Dit is een goed moment om daarmee op te houden en met Zuid-Korea de Noord-Koreaanse aanwezigheid in Rusland en straks Oekraïne te beteugelen.

Remco Breuker

Geopolitiek analist Noord-/Zuid-Korea

